

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoPr/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115201197
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3115201197.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobkýň: 1/ O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H. č. XXX, 2/ Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H., O. XXX/XX, obe zastúpené Advokátskou kanceláriou JUDr. V. & A., s.r.o. so sídlom H., A. XXX/XXXB, proti žalovanému: T. A. E. -H., s miestom podnikania T. XX, D., L.: XXXXXXXX, zastúpený JUDr. G. N., advokátom so sídlom v D., T. č. XX, o náhradu mzdy, o odvolaní žalobkýň 1/, 2/ a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 03. januára 2018, č.k. 14Cpr/1/2015-201 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. **p o t v r d z u j e.**

Vo výroku VI. o náhrade trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. konanie o žalobe žalobkyne 1/ v časti o zaplatenie 4.912,58 eur spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 150,47 eur od 01.04.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 395 eur od 01.05.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 395 eur od 01.06.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 395 eur od 01.07.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395 eur od 01.08.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395eur od 01.09.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395eur od 01.10.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395eur od 01.11.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395 eur od 01.12.2012 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 273,93 eur od 01.01.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 62,05 eur od 1.2.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.03.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.04.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.05.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.06.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.07.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.08.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05eur od 01.09.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05eur od 01.10.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.11.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.12.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.01.2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.02.2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.03.2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.04.2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy

62,05 eur od 01.05.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.06.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 62,05eur od 01.07.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 62,05eur od 1.8.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 62,05eur od 1.9.2014 do zaplattenia v dôsledku späťvzatia žaloby zastavil. Vo výroku II. konanie o žalobe žalobkyne 2/ v časti o zaplattenie 4.912,58 eur spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 150,47 eur od 01.04.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 395 eur od 01.05.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 395 eur od 01.06.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 395 eur od 01.07.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395 eur od 01.08.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395 eur od 01.09.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395 eur od 01.10.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395 eur od 01.11.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 395 eur od 01.12.2012 do zaplattenia, spolu s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 273,93 eur od 01.01.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.02.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.03.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.04.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.05.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05eur od 01.06.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.07.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.08.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.09.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.10.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,50% ročne zo sumy 62,05eur od 01.11.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05eur od 01.12.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.01.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.02.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.03.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 1.4.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.05.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.06.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.07.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.08.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 62,05 eur od 01.09.2014 do zaplattenia v dôsledku späťvzatia žaloby zastavil. Vo výroku III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1/ náhradu čistej mzdy 7.324,89 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 2/ náhradu čistej mzdy 4.066,52 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku V. vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom VI. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Z hľadiska skutkového stavu bolo v posudzovanej veci súdom prvej inštancie zistené, že obe žalobkyne pracovali u žalovaného v pracovnom pomere naposledy v OC U. H. a to žalobkyňa 1/ na základe pracovnej zmluvy zo dňa 26.02.2010 a žalovaná 2/ na základe pracovnej zmluvy zo dňa 21.01.2006. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 27Cpr/5/2012-181 zo dňa 12.09.2014 , právoplatného dňa 01.11.2014 súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného dané žalobkyňi 1/ listom zo dňa 13.02.2012 a žalobkyňi 2/ listom zo dňa 13.02.2012 je neplatné. Žalobkyne 1/ a 2/ oznámili žalovanému mailom a poštovou zásielkou zo dňa 20.02.2012, že s dôvodom skončenia pracovného pomeru nesúhlasia a trvajú na ďalšom zamestnávaní. Zároveň sa domáhali zaplattenia náhrady mzdy za obdobie od 20.02.2012, kedy žalovanému oznámili, že trvajú na ďalšom zamestnávaní až do 18.09.2014, kedy ich žalovaný vyzval na nástup do práce. Pracovný pomer so žalovaným sa u žalobkyne 1/ skončil dňa 25.09.2014 okamžitým zrušením pre porušenie pracovnej disciplíny v dňoch 18.09. až 24.09.2014, pretože žalobkyňa 1/ napriek výzve do práce nenastúpila a u žalobkyne 2/ sa pracovný pomer neskončil nijakým spôsobom. Žalobkyne sa domáhali úhrady náhrady mzdy vo výške hrubej mzdy 395eur mesačne za celé žalované obdobie, pričom žalovaný túto výšku nároku spochybňoval a spočiatku sa dožadoval znaleckého dokazovania na stanovenie výšky priemerného zárobku. Strany sa dohodli na výške priemerného čistého zárobku za rozhodné obdobie, ktorý mali za nesporný u oboch žalobkyň a to vo výške 332,95eur mesačne, z ktorého súd vychádzal. Predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí žaloby a jej úprave oboma žalobkyňami 1/ a 2/ zostal len sporný nárok na náhradu mzdy v celkovej výške 7.324,89 eur s príslušenstvom; vo výške 332,95 eur mesačne netto za obdobie od 21.11.2012 do 18.09.2014 u oboch žalobkyň 1/ a 2/. Konštatoval, že prejednávajú vec treba posudzovať podľa ustanovení § 79 ods.2 Zákonníka práce, účinných od 01.01.2013, pretože predmetom konania je nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru okamžitým zrušením zo dňa 13.02.2012, daného listom podľa Zákonníka práce účinného do 31.12.2012, pretože podmienkou vzniku

nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru je neplatnosť jeho okamžitého zrušenia od 13.02.2012 a trvanie pracovného pomeru aj naďalej, odo dňa nasledujúceho pod dni, na základe ktorého sa mal pracovný pomer skončiť (14.02.2012) a oznámenie žalobkyň, že trvajú na ďalšom zamestnávaní (zo dňa 20.02.2012). Podľa § 252i ods.1 prechodných ustanovení Zák.č. 361/2012 Z.z. , ktorým sa menil Zákonník práce týmto zákonom sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2013. Podľa § 252i ods. 4 prechodných ustanovení Zák.č. 361/2012 Z.z. , ktorým sa menil Zákonník práce výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 01. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012. Dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená pred 01. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že prechodné ustanovenia novely Zákonníka práce nemajú intertemporálne ustanovenia odkazujúce na aplikáciu predpisov, účinných do 31.12.2012 v prípade skončenia pracovného pomeru okamžitým zrušením, ale vzťahujú sa iba na skončenie pracovného pomeru formou výpovede a dohody. Preto súd na predmetný právny vzťah neaplikoval ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce účinného do 31.12.2012 (náhrada mzdy za poskytuje najdlhšie na obdobie 9 mesiacov) ale ust. § 79 ods.2 Zákonníka práce účinného od 01.01.2013 po jeho zmene zákonom č. 361/2012 Z.z., v zmysle ktorého ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov. Žalobou uplatnený celkový nárok pred čiastočným späťvzatím žaloby predstavoval náhradu mzdy za 31 mesiacov. Predmetom žaloby zostalo iba obdobie od 21.11.2012 do 18.09.2014 a sporným bolo iba to, či je možné nárok na náhradu mzdy za toto obdobie žalobkyniam 1/ a 2/ priznať alebo náhradu mzdy na žiadosť žalovaného primerane znížiť (resp. nepriznať vôbec) s poukazom na to, že žalobkyne 1/ a 2/ pracovali inde a žalobkyňa 2/ čerpala počas tohto obdobia aj materskú dovolenku. Zo dôkazov zabezpečených súdom vyplýva, že žalobkyňa 1/ v spornom období bola evidovanou nezamestnanou od 15.02.2012 do 14.03.2013, dávku v hmotnej núdzi nepoberala, od 1/2014 - 3/2014 pracovala v spol. DP Y., s.r.o. so sídlom v H., C. č. XXXX/XX s priemerným čistým mesačným príjmom 177,5eur a od 01.04.2014 do 06.01.2015 bola v pracovnom pomere u spol. W. s.r.o. so sídlom v W. nad S., Po C. č.XXX/XX za obdobie od 4/2014 do 9/2014 dosiahla u tohto zamestnávateľa čistý príjem 1.002,31 eur, čo predstavuje čistú mzdu 167 eur mesačne, čo je menej než aký zárobok dosahovala u žalovaného. Za celé toto obdobie nebola práceneschopná. Žalobkyňa 2/ bola od 15.02.2010 do 10.10.2012 nezamestnaná, bez nároku na dávku sociálnej pomoci. Od 11.10-2012 pracovala v spol. N. s.r.o. so sídlom v W. nad S., A. C.. XXXX/XXX a za obdobie od 10-12/2012 dosiahla priem. čistý mes. príjem 325eur a za obdobie od 1/2013-10/2013 a od 3/2014 do 9/2014 príjem 249,97eur a od 27.11.2013 do 22.07.2014 poberala materské a od 7/2014 rodičovský príspevok do 6/2016 v sume 203,20 eur mesačne. Súd prvej inštancie zhodne so závermi Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/157/2010 zo dňa 14.09.2011 dospel k záveru, s poukazom na čl. 2 ods.3 Ústavy SR účinnej od 01.10.1992, že nemôže aplikovať ust. § 79 ods.2 Zákonníka práce takým spôsobom, aby prakticky negoval poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ust. § 79 ods.1 Zákonníka práce a aby sa vyplatilo konať protiprávne. V danom prípade náhrada mzdy je sankciou za neplatné skončenie pracovného pomeru a patrí zamestnancovi len za obdobie, po ktorú bol pripravený(schopný) prácu pre zamestnávateľa vykonávať, keby nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru neplatne. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že sa obe žalobkyne snažili po okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom zaradiť do pracovného procesu; zaevidovali sa na úrade práce. Poukazovali však na to, že im samotný žalovaný túto skutočnosť znemožňoval nevydaním príslušných dokladov, potrebných pre vznik nároku na podporu v nezamestnanosti a údajne ich mal aj ohovárať (čo sa v tomto konaní nepreukázalo). Súd dospel k záveru, že nie je v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ súd priznal nárok na náhradu mzdy aj za obdobie, po ktoré pracovali žalobkyne u iného zamestnávateľa. Povinnosťou žalovaného bolo prideľovať im prácu podľa platnej pracovnej zmluvy a ak tak v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru žalovaný nerobil, tým vyvolal vážne ohrozenie živobytia u oboch žalobkyň, ktoré sa ocitli bez zdroja príjmu a nemožno im pričítať na ujmu, že za danej dôkaznej situácie si obstarávali finančné prostriedky prácou u iných zamestnávateľov. Táto skutočnosť podľa názoru súdu nemá vplyv na výšku náhrady mzdy, pretože Zákonník práce umožňuje vykonávať popri pracovnom pomere aj inú zárobkovú činnosť. Žalobkyni 1/ sa podarilo zamestnať, avšak mala v spornom období príjem na hranici sociálnej odkázanosti a žalobkyňa 2/ bola nezamestnaná, neskôr mala nižšiu mzdu ako u žalovaného a potom čerpala materskú dovolenku. Súd preto priznal žalobkyni 1/ nárok na náhradu mzdy za obdobie od 12.11.2012 do 18.09.2014 vo výške priemerného mesačného zárobku 332,95 eur netto, spolu v sume 7.324,89 eur (sumu 121,07 eur za 11/2012, za 12/2013 až 8/2014 a za 9/2014 v sume 211,87 eur) a

žalobkyni 2/ nárok len za obdobie od 12.11.2012 do 27.11.2013 v sume 4.066,52 eur (sumu 121,07eur za 11/2012, za 12/2012 - 10/2013 a za 11/2013 v sume 283eur) a kedy nastúpila na materskú dovolenku, nakoľko za ďalšie obdobie jej už nárok na náhradu mzdy z dôvodu podberania dávok zo sociálneho zabezpečenia neprislúcha. Vo zvyšku uplatnený nárok u žalovanej 2/ súd ako nedôvodný zamietol. Súd prvej inštancie zamietol žalobou uplatnený nárok na úrok z omeškania z jednotlivých mesačných náhrad mzdy. Pri nepriznaní úrokov z neplatného skončenia pracovného pomeru vychádzal z existujúcej platnej právnej úpravy s tým, že Zákonník práce neupravuje v ust. § 1 ods.4 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce a na základe takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti je zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa v žalovanom období nevzťahuje ustanovenie Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania (§ 517 ods.2 Obč. zákonníka), keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti. Súd mal priznanú satisfakciu vo výške náhrady mzdy za dostatočnú, vzhľadom na jej výšku, pričom súd vychádzal z maximálnej možnej výšky uplatnenia nároku (36 mesiacov) a priznával nárok za obdobie 31 mesiacov. Túto satisfakciu v priznanej výške považoval súd za primeranú a dostatočnú a v prípade, ak by súd žalobe v časti o priznanie nároku na úrok z omeškania (bez opory zákone) vyhovel, zadosťučinenie žalobkýň ako aj sankcia pre žalovaného by boli absolútne neprimerané. Súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom sa ústavný súd zaoberal problematikou úroku z omeškania a konštatoval, že súdy neporušili základné právo zamestnanca na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ak nepriznali zamestnancovi úroky z omeškania z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru za účinnosti Zákonníka práce, ktorý úpravu úrokov z omeškania vylučoval. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 CSP (zodpovednosť za zastavenie konania) a § 255 ods.2 CSP (podľa procesného pomeru úspechu vo veci), tak, že žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal, lebo nikto nemal vo veci plný úspech. Žalovaný zavinil zastavenie konania v časti úhrady náhrady mzdy za prvých 9 mesiacov po podaní žaloby na súd, čo sa považuje za procesný úspech. V zostávajúcej späťvzatej časti po úprave žaloby zavinili zastavenie konania žalobkyne 1/ a 2/, lebo náhradu mzdy podľa Zákonníka práce správne neuplatnili a nevyšli (nežalovali náhradu mzdy vo výške za posledný odpracovaný kalendárny štvrtrok ale podľa brutto mzdy dojednanej v pracovnej zmluve) a vzali žalobu späť v tejto časti bez udania dôvodu a taktiež neboli plne úspešné ani v časti zvyšku nároku uplatneného žalobou; žalobkyňa 1/ bola úspešná v zostatku istiny, žalobkyňa 2/ úspešná len čiastočne a pokiaľ ide o úroky z omeškania, tam neboli úspešné. Preto súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku, a to výrokovej časti III., IV. a VI. podali v zákonne lehote odvolanie žalobkyne a žalovaný.

3. Žalovaný podal odvolanie proti výroku III. a IV. napadnutého rozsudku. Navrhol tri alternatívy pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodnúť o jeho odvolaní. Za a) - mal za to, že právny vzťah, ktorý je predmetom tohto súdneho konania je potrebné podriadit' pod ustanovenie § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce účinného do 31.12.2012. Dôvodil, že aj keď v ustanovení § 251i ods. 4 Zákonníka práce účinného od 01.01.2013 nie je uvedené skončenie pracovného pomeru okamžitým skončením, je možné toto ustanovenie aplikovať aj na danú vec, nakoľko sa jedná skutkovo o okolnosti týkajúce sa skončenia pracovného pomeru. Ďalej dôvodil (za b)/, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie na tú skutočnosť, že v danej veci boli dôvody, aby súd prvej inštancie akceptoval jeho žiadosť, aby bola jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížená, resp. zamestnancovi vôbec nepriznaná. Namietal, že v tomto smere žiadne dokazovanie vykonané nebolo. Taktiež namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že on svojím konaním vyvolal vážne ohrozenie živobytia u oboch žalobkýň. Tvrdil, že žalobkyne svojím konaním zavinili to, že v predmetnej predajni chýbali predmety, ktoré sa v čase vykonania inventúry na prevádzke nenachádzali a len jeho neznalosť práva mala za následok nesprávny postup ku skončeniu pracovného pomeru. Navyše poukázal na to, že by záver súdu, že vyvolal vážne ohrozenie živobytia u oboch žalobkýň preukázaný nebol. Uviedol, že k ukončeniu pracovného pomeru so žalobkyňou 1/ došlo okamžitým skončením pracovného pomeru z dôvodu, že žalobkyňa 1/ vyzval k nástupu do práce, táto tak odmietla spraviť. Mal za to, že aj túto skutočnosť je potrebné brať do úvahy. Ďalej uviedol, že žalovaná 2/ doteraz nedala o sebe vedieť, nevie, či poberá dávky zo sociálneho zabezpečenia, alebo je niekde zamestnaná. Ďalej dôvodil (za c)/, že v tejto súvislosti, v prípade uznania nároku náhrady mzdy za 12 mesiacov by patrila každej zo žalobkýň mzda v sume 3.995,40 eur a každej zo žalobkýň vyplatil sumu 3.625 eur, rozdiel, ktorý by mal doplatiť je u každej žalobkyni 370,40 eur. V prípade, ak by odvolací súd vychádzal z náhrady mzdy u žalobkýň za 31 mesiacov, nestotožnil sa so sumou priznanou v napadnutom rozsudku. Rozdiel medzi priznanou sumou súdom prvej inštancie bol podľa jeho názoru v sume 628,44 eur, o

ktorú je potrebné znížiť priznanú sumu súdom prvej inštancie. Záverom poukázal na konanie žalobkýň v súvislosti s ich postupovaním pohľadávky, ktorých dôvod podľa názoru odvolateľa, nie je zrejмый, pričom súd prvej inštancie akceptoval toto postúpenie pohľadávok bez toho, aby skúmal opodstatnenosť týchto postúpení.

4. Žalobkyne 1/, 2/ sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadrili tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti navrhli ako vecne správny potvrdiť. Mali za to, že súd prvej inštancie správne na danú vec aplikoval ustanovenie § 252i Zákonníka práce, keďže pracovný pomer je možné skončiť niekoľkými odlišnými spôsobmi, pričom je potrebné rozlišovať skončenie pracovného pomeru výpoveďou a okamžitým skončením pracovného pomeru s odlišnými podmienkami a dôsledkami. Z uvedeného dôvodu preto alternatívny návrh žalovaného uvedený v odvolaní pod písmenom a) považovali za nedôvodný. K bodu b) odvolania žalovaného uviedli, že žalovaný nepoprel, že podal trestné oznámenie na žalobkyne. V tomto smere poukázali na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 18C/32/2006-348 zo dňa 05.10.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6C/63/2012 zo dňa 09.04.2013 a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/157/2010 zo dňa 14.09.2011, ktoré je možné aplikovať na prejednávaný prípad, a z ktorých vyplýva, že súd by mal moderovať náhradu mzdy iba výnimočne a nárok na náhradu mzdy patrí zamestnancovi bez ohľadu na to, či zamestnanec po neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru pracoval inde. K bodu c) odvolania žalovaného uviedol, že ponecháva na posúdení odvolacím súdom, či toto tvrdenie žalovaného je relevantné. K postúpeniu predmetnej pohľadávky uviedli, že je dispozičným oprávnením veriteľa nakladať s pohľadávkou bez potreby skúmania dôvodov, ktoré veriteľa vedú k využitiu tohto práva.

5. Žalobkyne 1/, 2/ podali odvolanie proti výroku VI. o náhrade trov konania. Navrhli ho v tejto časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietali nesprávne právne posúdenie veci. Vytýkali súdu prvej inštancie nesprávne posúdenie procesného úspechu v konaní. Dôvodili, že súd prvej inštancie opomenul posudzovať jednotlivé, žalobou uplatnené nároky samostatne, nakoľko je zrejмый, že nie sú jediným spoločným nárokom, ale každý prináleží inému subjektu (jeden žalobkyňa 1/, druhý žalobkyňa 2/). V tomto smere poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.01.2012 sp. zn. 7Cdo/39/2011 a uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.04.2014 sp.zn. 24Co/446/2013. Žalobkyňa 1/ poukázala na uplatnenie svojho nároku na náhradu mzdy v žalobe a ďalšiu dispozíciu so žalobou v jednotlivých štádiách konania, keď mala za to, že rozhodnutím vydaným v merite veci jej súd vyhovel v plnej výške nároku, ktorý žalovala po účinenom späťvzatí. Ďalej dôvodili, že pri meraní úspešnosti sporových strán, rozhodnou je len žalovaná istina, nie príslušenstvo pohľadávky. V tomto smere poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.11.2008 sp. zn. 6Obo/243/2007 a na ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Záverom poukázali na to, že žalobkyňa 1/ sa domáhala sumy 12.237,47 eur s príslušenstvom, pričom úspešná bola vo výške 10.949,90 eur (7.324,89 eur + 3.625,01 eur) a neúspešná vo výške 1287,57 eur. To znamená, že miera úspechu žalobkyne 1/ je 89,48% a neúspechu 10,52%, koleračne miera úspechu žalovaného je 10,52% a neúspechu 89,48%. Nie je teda možné konštatovať, že miera úspechu a neúspechu žalobkyne 1/ a žalovaného by bola v zásade rovnaká, lebo len taká situácia by odôvodňovala nepriznanie práva na náhradu trov konania žiadnej sporovej strane. Preto žalobkyňa 1/ prináleží náhrada trov konania vo výške 78,96%. Žalobkyňa 2/ poukázala na to, že žalovala sumu 12.237,47 eur s príslušenstvom. Žalobný návrh vzala čiastočne späť vzhľadom na správanie sa žalovaného, keďže jej dňa 14.05.2015 uhradil sumu 3.625,01 eur. Zároveň sa stotožnila s názorom, že od žalovaného nemá právo žiadať brutto mzdu, ale netto mzdu, preto pri koncipovaní späťvzatia náležite prepočítala výšku nároku, ktorý jej oprávnená vymáhať a z vlastnej vôle späťvzatie rozšírila okrem sumy 3.625,01 eur aj o sumu 1.287,57 eur. V súvislosti s tým za súčasného súhlasu žalovaného, súd v tejto časti konanie zastavil a predmetom konania bol už len nárok vo výške 7.324,89 eur s príslušenstvom. Rozhodnutím vydaným v merite veci súd žalobkyňa 2/ vyhovel vo výške 4.066,52. Za tejto situácie nie je možné konštatovať, že miera úspechu a neúspechu žalovanej 2/ a žalovaného by bola v zásade rovnaká. Žalobkyňa 2/ prináleží náhrada trov konania vo výške 25,70%.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkýň 1/, 2/ navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že podanou žalobou domáhali sa každá žalobkyňa zaplata sumy 12.237,74 eur s príslušenstvom. Až napadnutým rozsudkom súd rozhodol o tom, že zastavil konanie u každej žalobkyne v sume 4.912,584 eur z dôvodu späťvzatia žaloby každou žalobkyňou v tejto sume. Napadnutým rozsudkom súd vyhovel žalobe žalobkyne 1/ tak, že jej priznal

náhradu mzdy vo výške 7.234,89 eur a žalobkyni 2/ priznal náhradu mzdy vo výške 4.066,52 eur. Mal za to, že žalobkyňa 1/ bola tak úspešná v nepatrnom rozsahu a žalobkyňa 2/ bola neúspešná cca vo výške 2/3-in.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu vo výrokoch III., IV. a VI. podľa § 379, § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a odvolanie žalobkýň 1/, 2/ je dôvodné.

8. Žalovaný podal odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru vec nesprávne právne posúdil, keď žalobkyniam 1/, 2/ priznal náhradu mzdy v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa za čas presahujúci deväť mesiacov napriek tomu, že právna úprava platná v čase vzniku nároku na náhradu mzdy umožňovala priznať zamestnancovi náhradu mzdy za čas deväť mesiacov.

9. Odvolací súd poukazuje na to, že podstatnou právnou otázkou v prejednávanej veci je, či napriek právnej úprave vyjadrenej v § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.09.2011 do 31.12.2012 v spojení s § 252i ods. 4 Zákonníka práce účinným od 01.01.2013 neexistovali dôvody, aby súd pri neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa priznal žalobkyniam nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci 9 mesiacov.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 12.09.2014, č.k. 27Cpr/5/2012-181, právoplatným dňa 01.11.2014 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného dané žalobkyni 1/ listom zo dňa 13.02.2012 a žalobkyni 2/ listom zo dňa 13.02.2012 je neplatné. Žalobkyne oznámili žalovanému mailom a poštovou zásielkou zo dňa 20.02.2012, že s dôvodom skončenia pracovného pomeru nesúhlasia a trvajú na ďalšom zamestnávaní. V danej veci sa žalobkyne domáhali náhrady mzdy za obdobie od 20.02.2012 do 18.09.2014. Súd prvej inštancie ich žalobe (po čiastočnom späťvzati žaloby) vyhovel (okrem príslušenstva - úrokov z omeškania), pričom na danú vec aplikoval ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 01.01.2013, podľa ktorého, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne aplikoval na danú vec prechodné ustanovenie § 252i ods. 4 veta prvá Zákonníka práce, účinné od 01. januára 2013, podľa ktorého výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 01. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. januára 2012. Správne súd prvej inštancie uzavrel, že citované prechodné ustanovenie novely Zákonníka práce (zákon č. 361/2012 Z.z.) nemá intertemporálne ustanovenie odkazujúce na aplikáciu predpisov účinných do 31.12.2012 v prípade skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením, ale vzťahujú sa iba na skončenie pracovného pomeru formou výpovede, resp. dohody, keďže okamžité skončenie pracovného pomeru sa v predmetnom ustanovení výslovne neuvádza. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie má za to, že z predmetného ustanovenia nie je možné jednoznačne vyvodiť úmysel zákonodarcu, aby sa (aj) okamžité skončenie pracovného pomeru dané zamestnancovi zamestnávateľom pred 01. januárom 2013 a nároky, ktoré z neho vzniknú, posudzovali podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.11.2018 sp. zn. 8Cdo/188/2016). Námieta odvolateľa v tomto smere preto neobstojí. Nedôvodná je aj námietka odvolateľa, že súd prvej inštancie neznižil náhradu mzdy žalobkyniam za čas presahujúci 12 mesiacov na jeho žiadosť. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie a zhodne konštatuje, že v danej veci neboli zákonné podmienky na vyhovenie žiadosti žalovaného. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že v danom prípade náhrada mzdy je sankciou za neplatné skončenie pracovného pomeru a patrí zamestnancovi len za obdobie, po ktorú bol pripravený (schopný) prácu pre zamestnávateľa vykonávať, keby nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru neplatne. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že sa obe žalobkyne snažili po okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom zaradiť do pracovného procesu; zaevidovali sa na úrade práce. Poukazovali však na to, že im samotný žalovaný túto skutočnosť znemožňoval nevydaním príslušných dokladov, potrebných pre vznik nároku na podporu v nezamestnanosti a údajne ich mal aj ohovárať (čo sa v tomto konaní nepreukázalo). Súd dospel k záveru, že nie je v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ súd priznal nárok na náhradu mzdy aj za obdobie, po ktoré pracovali

žalobkyne u iného zamestnávateľa. Povinnosťou žalovaného bolo pridelovať im prácu podľa platnej pracovnej zmluvy. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na tú skutočnosť, že žalovaný podal na žalobkyne trestné oznámenie v súvislosti s tvrdým podvodným konaním žalobkýň, ktoré bolo vyšetrovateľom právoplatne skončené bez konštatovania viny žalobkýň na protiprávnom konaní a tiež absenciu akejkoľvek výzvy žalovaného v rozhodnej dobe (od 20.02.2012 do 18.09.2014), aby žalobkyne nastúpili do práce, ktorú výzvu by žalobkyne ignorovali z dôvodu iného pracovného pomeru. Pokiaľ odvolateľ namietal, že priznanú čiastku súdom prvej inštancie je potrebné znížiť u každej žalobkyne o sumu 628,44 eur, ani táto námietka nie je dôvodná. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný uhradil žalobkyniam náhradu mzdy každej 3.625 eur, z ktorej suma 2.996,55 eur predstavuje náhradu mzdy za 9 mesiacov (od 2/12 do 11/12) a suma 628,44 eur úroky z omeškania za dané obdobie, tak ako to vyplýva z vyjadrenia samotného žalovaného. Úroky z omeškania zaplatené žalobcom, ako príslušenstvo nemožno tak započítať do výšky náhrady mzdy priznanej žalobkyniam súdom prvej inštancie. Námietka odvolateľa, že dôvody postupovania pohľadávok oboch žalobkýň najskôr na iný subjekt, následne spätné postupovanie nie sú zrejmé, nemá na vecnú správnosť napadnutého rozsudku vplyv.

11. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, výrokoch III. a IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Odvolací súd však zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku VI. o náhrade trov konania z nasledovných dôvodov:

13. Predmetom konania v danej veci boli samostatné nároky žalobkýň 1/, 2/ na náhradu mzdy. Znamená to, že v konaní mal súd prvej inštancie rozhodnúť samostatne vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku samostatne a zistiť mieru úspechu a neúspechu žalobkyne 1/ a žalovaného, ako aj mieru úspechu a neúspechu žalobkyne 2/ a žalovaného.

14. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 3 CSP).

15. Vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

16. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov celého konania (§ 396 ods. 3 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).